

olja:ord 2

44 nouvelletter inspirerade av 44 målningar av:

Olja och Ord 2

Bild © Per Sonerud 2019
Text © respektive författare 2019
Redaktör: Tore S Börjesson
Grafisk form: Jens Ahlbom

Alvar G. Getz Bokförlag
Box 1096
824 12 Hudiksvall
www.personerudart.se
Bulls Graphics
Tryckt i Litauen
ISBN 978-91-983251-2-6

Olja och Ord 2

44 nouvelles inspirerade av
44 målningar av
Per Sonerud

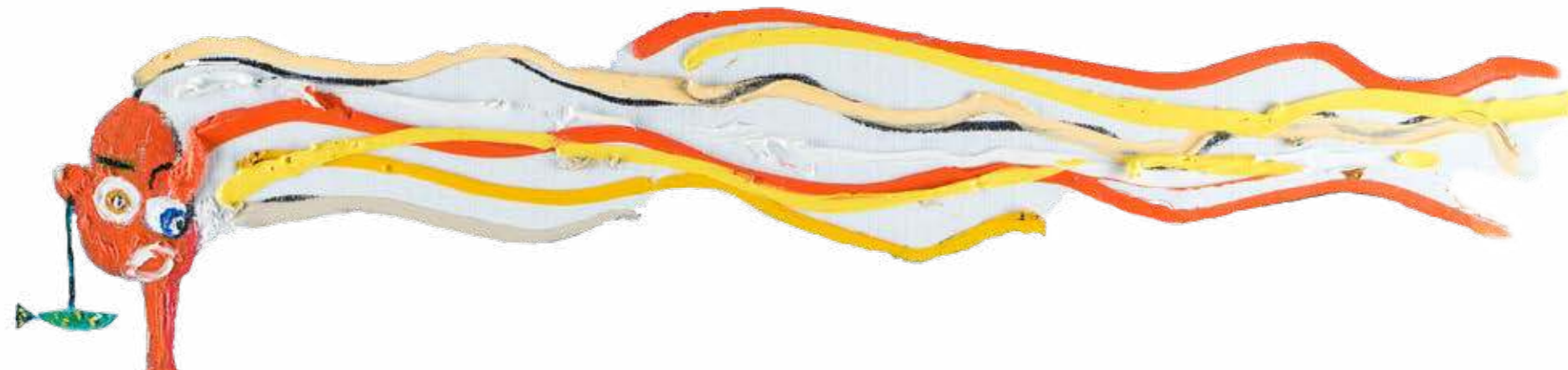

Alvar G. Getz Bokförlag

Innehåll:

Förord av Tore S Börjesson. _____	6
Time Waits For No One! Ben Marlene _____	8
Den förbannade flygeln. Thomas G:son _____	10
Young Girl. Dregen _____	13
Balansera på gränsen. Pernilla Andersson _____	14
Keith Richards. Tore S Börjesson _____	16
Rockmusikens regelbok. Peo Thyren _____	22
Mardrömmen. Ella Hansson Börjesson _____	26
Två ansikten. Tony Thorén _____	28
Den gamla damen & middagen. Anna Kågström _____	30
En tuff frisyr. Fredrik Virtanen _____	34
Katten heter Fjam. Lotta Harbom _____	36
Blomkruka i mun. Stefan Sundström _____	38
Happy Pop. Johan Johansson _____	44
Fågel på gren. Anders Krasse _____	46
Rendezvous. Cindy Holm _____	50
På en scen i fel stad. Eric Palmqvist _____	52
Guitar Man. Johannes Nordell _____	54
Gerhardt Gerhardt. Johan Bergmark _____	56
Bråkiga katter och ungar! Py Bäckman _____	60
Steve. Magnus Fagernäs _____	64
Venus i blåjeans och Elston Gunn. Peter LeMarc _____	66
Utan titel. Babben Larsson _____	68

Pax Vobiscum. Thord Jonsson _____	70
Mu? Toni Holgersson _____	74
Ronnie Hellström. Rolf Qvale _____	76
Hoppet. The Moniker _____	78
In i det eviga. Cecilia Thorngren _____	82
Tavlors levnad. Gustav Johnsson _____	84
Folksamlingen. Anders Lönegård _____	86
Den påklädda Näcken. Stefan Malmqvist _____	88
Zorn. Lars Ragnar Forsberg _____	92
Rock'n roll. Tiare Helberg _____	96
Kaffekoppar och blåtitor. Frida Wänlöf _____	98
På tavlan, alltså. Erik Axl Sund _____	100
Diskhon. Staffan Lindfors _____	104
Längtan till de stora estraderna. Björn Lumphé _____	107
Skärp dig! Vera Norea _____	108
Off the road. Fredrik Wegraeus _____	110
Greta. Jesper Lögdahl _____	114
De pärlfiskande pudlarna...? Alvar Getz Jr. _____	118
En konstskräpnika. Jens Ahlbom _____	120
Vichy dansar boogaloo. Jan-Erik Sundqvist _____	124
The Rock'n Roll Circus is in town. Stefan Björk _____	126
Fågelupplevelser. Ingrid Sonerud _____	130
Medverkande. _____	132

Nya tavlor och nya texter. Per Sonerud har målat en tavla och en person har erbjudits att fritt skriva runt denna. Formen känns igen från "Olja och Ord" som kom 2016 och det går därför att misstänka att volym två som du nu håller i handen bara skulle vara det som blev över eller det näst bästa eller ett fall av att "ettan var bra och gjorde succé och bara för att behaga marknaden gör vi en uppföljare men utan ettans originalitet och lust".

Men tavlorna är nya och texterna är nya och förutom titeln på boken är det därför inget som går igen. Inget gammalt som hämtats upp ur byrålådorna. Med några få undantag – jag, Jens Ahlbom, Jens är tillika denna boks formgivare – är också skribenterna nya och därför är det inte mer än den rektangulära bokformen, de rektangulära tavelramarna, samt grundidén att dela ut Per Soneruds särpräglade tavlor som inspiration till olika skribenter som finns kvar.

Bilen har fortfarande motor, ratt, fyra hjul, dörrar, fönster, tak – ja, men det är en helt ny bil.

Jag har suttit som redaktör för boken och den första text jag mottog kändes som ett gott omen eller en MOJO. Den sändes mig av Peter Fransson. Långt mera känd som Peter LeMarc. Jag mottog den på rum 21 på hotellet Sleep Inn på 3437 Percy Priest Drive i Nashville, Tennessee, och läste och LeMarc hade bara genom att gå in i Soneruds tavla förvandlat synintrycken till en text om ELSTON GUNNN.

Ja, efternamnet avslutas med tre N. Det kräver sin man att bara veta vem Elston Gunn är. LeMarc är den mannen. Snart kommer också du, kära läsare, veta vem Elston Gunn är. Den här boken är sålunda mer än en estetisk resa, den är ett stycke folkbildning.

Texten var fyndigt briljant och jag tog den, trots att jag satt i den vita countrys huvudstad i världen, som en mojo. Enligt afroamerikansk folktro är en mojo en "bön i en påse". Påsen är av flanell och i denna ligger ett eller flera magiska ting. Mojo:n har spelat stor roll i musiken, främst i bluesen, till exempel lade blueslegendaren Muddy Waters stor vikt vid sin mojo, ofta som ett

verktyg för att med lyckat resultat förföra kvinnor: "Got My Mojo Working" från 1957 är ett världsberömt exempel. Hans Mojo jobbade också på klassiker som "(I'm Your) Hoochie Coochie Man" och "Louisiana Blues". Också då som hjälp i hans strävan att intimt bekanta sig med såta damer.

LeMarcs text blev min redaktörsmojo och i dessa moderna tider är det väl bara rätt och riktigt att "bön i en påse" ersätts av "bön i en MacBook Pro"... And the mojo was working! Denna bok är beviset. Per Soneruds färgexploderande tavlor står förvisso starka på egna ben. Men bilder blir ju till ord och ord blir till bilder, eller hur? Två sidor av samma sak. Dessa tavlor har varit bensin i blodet på skribenterna. Texterna har förhoppningsvis blivit till bensin i blodet på tavlorna.

Den här boken är sålunda inte endast följd av en lysande idé, den är följd av en självklar idé med anor tillbaka till Guds skapelse av allt vi har omkring oss, under oss och ovanför oss.

"I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till. I Ordet var liv..." (Joh 1:1-5).

Nu har ett antal pennor satt ord på tavlorna. Men vi är inte mer än människor. När du ser på Soneruds bilder tag inte oss skribenter som några slags facit (som om det skulle finnas någon risk för det, men jag säger det så har jag det sagt). Låt dig själv inspireras. Skriv ner din egen berättelse utifrån någon av tavlorna. Det är roligt att formulera sig i skrift. Låt dina barn hjälpa till. Min dotter Ella vet hur kul det är. Hon är med i boken du håller i dina händer.

Tore S Börjesson, medförfattare, redaktör

Tom Waits 93 x 72 cm

Time Waits For No One!

Ben Marlene

Fick vi ett liv i den bästa av världar? Festerna avlöste varandra, musiken, drogerna, frisyreerna, spriten, kläderna, den nya tekniken, jobben bara fanns, möjligheterna stod som spön i backen, bli vad du vill, die young, stay pretty... Live forever. Forever young. Atombomben höll oss på partyhumör.

Den första generationen som skulle förbli tonåringar livet igenom närmar sig de allra sista kurvorna på vägen mot den eviga... Om livet vore en hockeymatch är vi i tredje perioden... Oavgjort, då följer sudden death. Vann vi? Får vi reda på det.

Förebilderna tackar för sig en efter en Ramones, Bowie, Lemmy... Kanske fick vi meningen med livet i sin allra mest intelligenta, tillåtande och bisarrt underhållande form.

Hasse & Tage, Helan & Halvan, Monty Python, Killinggänget, Eddie Izzard, Ipod, platt-TV, streaming, Trump, Sverigedemokraterna...

Världen var fortfarande ett mysterium som behövde beskådas från insidan för att verkligen ses. Tågfluff, lifta, folkpark, festival, tält & lera, mellanöl & rödbränd av solen. Kokosolja, solstolar, charterflyg, grisfest, tron på att musiken kunde förändra världen – om den var sann och innerlig och menade väl. Förändrade den oss? Levde som vi trodde att vi lärde?

Revolutionerna, 68-vänstern, bränn bh:n, kolgruvorna, proggen, punken, finansvalparna, parabolantennerna, yuppienallarna, det fria internet, allas möjlighet att tycka om allt, tycka illa om allt, säga sitt hjärtas mening så att alla kan se och höra, selfies. Ser vi? Hör vi? Blev världen en bättre plats?

Odödlig, odödligare, odödligast.

Let the music play.

Flygel med röd dam 93 x 72 cm

Den förbannade flygeln

Thomas G:son

Han hade länge gått och spanat in den där flygeln som stod där och liksom väntade på honom. Varje gång han gått förbi den hade han tagit en mindre omväg runt den och nästan snavat på tröskeln in till sovrummet då han i total hänförelse och skräckblandad förtjusning hade fastnat med blicken på den fascinerande tangentbesten och därför inte kunnat se sig för. Det var som om han hörde hur den förrädiskt viskade till honom:

– Kom och sätt dig här, var inte rädd, jag ska inte bitas.

Han hade fantiserat om hur det skulle kännas att låta fingrarna vila mot någon av de elfbenbensvita tangenterna men han hade ännu aldrig tordats närma sig denna lockelse med mer än en armlängds avstånd innan han vänt och försvunnit ut ur rummet. Rädslan över att det skulle låta förfärligt om han någon gång skulle drista sig till att försöka tämja odjuret och spela på flygeln och därmed känna att han inte vore instrumentet värdig, hade hittills alltid fått honom att avstå från detta, enligt honom, dödsföraktande kamikazeuppdrag.

Hans far, Errol, hade ropat in flygeln, en Brühner-Knöppelndorfer, på en auktion i Viskafors för ett antal år sedan. Han hade under auktionen stått och dividerat med en lokal antikvitets-handlare huruvida en hängmajolika, som hade hissats upp på en krok i taket, var hel eller inte.

– Där! sa han och pekade.

– Där ser du en spricka!

Just som han hade sagt detta så hördes auktionsförrättaren säga:

– Såld till mannen i grön hatt!

Errols pekande hade tolkats som att han bjöd på den flygel som samtidigt ropades ut och hastigt och lustigt hade han blivit med klaver. Ett riktigt klavertramp i ordets rätta bemärkelse. Hans första reaktion var att han måste förklara att han bara hade pekat på den upphängda fotogenlampan och alls inte hade bjudit på någon flygel. Vid en ganska snar besinning hade han dock fallit till föga inför faktumet att det nog var ödet som bestämt att han skulle ha hammarklaveret och han kände sig på något konstigt vis nöjd med sitt inte på något sätt planerade inköp.

Med tiden kom denna Brühner-Knöppelndorferflygel – ett väldigt ovanligt märke som ingen någonsin hört talas om – att bli något som Errol var mäktigt stolt över. Han sa till sin son allt som oftast:

– Den här flygeln, den ska du lära dig spela på. Du ska bli en berömd pianist och du och jag ska resa över hela världen på ett musikalisk segertåg. Likt en Eriksgata ska vi åka från land till

land och till folkets jubel erövra en berömmelse i likhet med Påvens.

Han sa ”vi” för han tänkte sig att han själv skulle följa med och hjälpa till med diverse praktiska saker, som den omtänksamme förälder han trots allt var, precis som om han hade tänkt att sonen aldrig skulle bli äldre än åtta år.

Dessa ord hade etsat sig fast i huvudet på den unge sonen och det hade medfört en enorm prestationsångest som med tiden kom att bli allt större och större. Han kunde drömma mardrömmar om att han satt framför flygeln i ett utsålt konserthus och taffligt började spela Gubben Noak fast spelade fel och kom av sig. Publiken började gapskratta och reste sig upp och gick. Han hade efter dessa mardrömmar vaknat kallsvettig och känt hur skammen vilade kvar fastän han var vaken och inte längre drömde.

Åren hade nu gått, han hade blivit vuxen, hans far var sedan många år inte längre i livet. Flygeln hade han fått arva och han hade inte vågat annat än att behålla den. Den hade fått hedersplatsen i vardagsrummet i lägenheten – tredje våningen i ett hyreshus i Lindesberg – bredvid fönstret så att han skulle kunna se ut över grannskapet medan han smekte fram någon stillsam sonat. Om han nu hade vågat.

Det var som om det vilade en förbannelse över denna flygel. Han bestämde sig för att nu fick det vara nog. Nu var det dags!

Han sa till sig själv:

– Jag, Emanuel Durenos, tar nu vid 58 års ålder kommando över mitt eget liv. Jag ska sätta mig ner vid min Brühner-Knöppelndorfer och bara släppa loss alla år av inneboende rädsla, frustration och allmän beröringskräck.

Han bestämde sig för att det där med förbannelse, det var bara trams. Han tog sats mot flygeln i avsikt att anfälla densamma och med kraft av den rädsla han trots allt fortfarande bar på blev attacken en smula överdimensionerad. Överdimensionerad till den grad att han kastade sig över tangenterna men missade att pianopallen stod framför honom. Likt en fallande fura stupade han rakt över flygen med överkroppen in under locket. I tumultet som uppstod råkade han slå av pinnen som höll locket uppe och med en duns slog det igen. Sagan var all.

Emanuel Durenos blev 58 år. En illa stämd Brühner-Knöppelndorfer blev till slut hans baneman. Frid över hans minne.

Var flygeln efter detta tagit vägen låter historien inte berätta men klart är att förbannelsen vilade kvar och att hammarflygeln därtill har blod på sitt samvete.

Young Girl 73 x 60 cm

Young Girl

Dregen

Jag kunde slå en strike samtidigt som jag lavetterade mej själv i nian. Det är fredags-bowling med gänget. En pava näsblod och Jamaica i håret. Och därute... Bara så jävla Finskt.

Back-walking 35 x 43 cm

Balansera på gränsen

Pernilla Andersson

Framåt ska det. Säger dom. Allt ska tydligen alltid framåt. Du går bakåt, inåt, bortåt. Jag försöker balansera med dig, se vart du tar vägen, se vart dina linor leder. Jag balanserar på gränsen till vad som är rimligt, trillar nästan hela tiden, måste använda tungan för att klara av den tunna tråden, på vilken vi ska balansera.

Du tappar den mer och mer, jag försöker hitta en annan åt dig som ska kunna hjälpa dig lite. Vi spinner ett nät av trådar, linor som ska kunna återuppväcka dig. Ibland kommer du fram en stund och jag tänker: Den här linan verkar vara lättare att balansera på, för oss alla. Men då klipper du den, lika fort som jag börjat tro på den.

Vi kämpar. Du kämpar i Glömskans Trädgård, dina minnen är något som inte längre är dig givet att få ha. Ofta går du bakåt, till tider jag inte känner till så väl, men jag balanserar med dig vart du än går. Spinner och spinner på nätet som blir större och mer meningslöst för varje dag som går. Det leder ingenvart. Det är svårt. Ibland på gränsen för vad en människa klarar av. Jag skaffar Björn Borg-pannband för att bli ännu starkare, som han var i den tid då han vann allt, den tid du trillar ner i ibland när du hittar en lina att balansera på. Du säger att "Björn Borg och Nacka, det är grabbar det".

Sen försvinner du igen. Du undrar vem jag är. Jag undrar vem du är. Du säger att du spelat med Frank Sinatra många många gånger. Jag håller med. Fast det är en lögnaktig tråd som kommit från ingenstans på äldre dagar, så är det en glad sådan och jag vill se dina allt mer försvinnande leenden.

Så jag håller med. Följer dig bakåt vägen. Det finns inget framåt här. Inte för dig. Så ibland när jag inte klarar av verkligheten går jag och provar diamantarmband och låtsas att jag är prinsessa från främmande land. Som inte spinner trådar, går på linor eller balanserar på gränsen med en pappa i Glömskans Trädgård. Det är mitt enda sätt att komma framåt.

